

In kakor na večer pokojna priroda
tako sva pokojna midva,
ko nada poslednja — ko nada najslajša
umira v globini srca . . .

Ah, tesno na prsi privij me še enkrat,
tam zunaj, glej, cvete pomlad . . .
a jutri, že jutri grozijo viharji,
uničijo cvetje — in sad! —“

Kristina.

Romanca.

Po polju vije se bela cesta,
po beli cesti mladenka gre . . .
„Povej, povej, o deklica mlada,
kam tvoja pot v življenje gre! —“

„Povej, povej, o deklica mlada,
zakaj ti bled je lepi obraz? —
Po polju hodiš v vesni zeleni,
latuje se žito — to lep je čas!“

O daleč niso več tisti časi,
in žitno polje se pozlati,
in daleč ni, in sad na veji
o solnčnih žarkih zakrvavi . . .

In daleč ni . . . In deklica mlada
brez svetega prstana mati boš . . .
Ne več deklè! A ljubi tvoj
ostane fant in bode mož! —

M. P. Nataša.

